

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ביום השבת מתבטלים הרי כל
המנגדים בו, במילא אפשר אז
לפעול שיהי' "משיח גאול"!

ראה ע' 11

ערב ש"ק פ' בראשית, מבה"ח ועד"ח מ"ח
ה'תשס"ד

תבט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הרושם שפועל סיום הרמב"ם

ב"ה

3 דבר מלכות

סיום הרמב"ם בשבת זו / משיחת ש"פ לך לך, ח' מר-חשון ה'תנש"א

8 זמן הגאולה

כאשר "רגשו גוים..." - הרי זה מסימני הגאולה / הזמן הנוכחי ופ' השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

גם איש פשוט ביותר יכול לעורר אתערוותא-דלתתא אצל הנשיא / הוראות למעשה בפועל

12 ניצוצות של משיח

האם לחגור אבנט בכינוס תורה? / קטעים קצרים בעניני משיח וגאולה

13 וילחום מלחמות ה' - וינצח

להסביר לגוי גודל האיסור שכשא"י נמצאת בידו / משיחת ש"פ בראשית ה'תש"ל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

הרושם שפועל סיום הרמב"ם / הוספה בגוכת"ק בקשר לעריכת סיומים על הרמב"ם

בקשר עם סיום הרמב"ם בשנה זו בש"פ בראשית, הבאנו צילום נדיר ומיוחד מהוספה שכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכתי"ק לשיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ה - בקשר לעריכת סיומים על המחזור הראשון בלימוד הרמב"ם (השיחה המדוברת נדפסה בהתוועדויות תשמ"ה ח"ג ע' 2006 סט"ז ואילך)

הכניס הקודם למחזור הראשון

*ומעם יל אברהם יון געזעט אהבה גליק
והוא אברהם בן יון געזעט אהבה גליק
גליק אברהם בן יון געזעט אהבה גליק
גליק אברהם בן יון געזעט אהבה גליק
גליק אברהם בן יון געזעט אהבה גליק
גליק אברהם בן יון געזעט אהבה גליק*

פענוח הכתי"ק (ולאחריו תרגום תוכנו ללשון הקודש (מתוך 'התוועדויות' שם)):

להכניס במקום המתאים בהנחה

ואע"פ אז מ'האט שוין געמאכט א סיום די טעג אויפ'ן ס' אהבה פון צווייטען מחזור (שסיומו בהלכות מילה - ונדבר מכבר אין דעם, דער חילוק ברמב"ם בבבלי ובירושלמי בנוגע להפסוקים - וסדר תפלות וברכות)

אינו דומה דעם רושם בנוגע לפועל (- שיעורים ברמב"ם) פון א סיום דכל הרמב"ם, ווי מ'זעט במוחש . .

אע"פ שבימים אלו סיימו כבר לימוד ספר אהבה דמחזור שני (שסיומו - בהלכות מילה (וכפי שדובר מכבר אודות הפסוקים שמביא הרמב"ם - בהשוואה לבבלי וירושלמי) ו"סדר תפילות כל השנה") - מ"מ, יש צורך להשתדל גם בקשר לעריכת "סיומים" על לימוד מחזור ראשון דכל ספר הרמב"ם, שכן, בנוגע להתעוררות ע"ד ההשתתפות בלימוד שיעורי הרמב"ם, הרי אינו דומה ה"רושם" דסיום ספר אחד לגבי ה"רושם" דסיום הרמב"ם כולו, כפי שרואים במוחש שסיום הרמב"ם כולו מביא לידי התעוררות, מרץ וחיות יתירים בכל הקשור ללימוד שיעורי הרמב"ם.

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

סיום הרמב"ם בשבת זו

בעמדנו ביום שבו מסיימים ומתחילים מחזור דלימוד הרמב"ם – יש נתינת-כח מיוחדת להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בלימוד הרמב"ם, ועד להוספה באופן שבאין-ערוך לגבי הלימוד שלפנ"ז • והתעוררות מיוחדת צריכה להיות ע"ד ההוספה בפירסום המנהג דלימוד שיעור יומי ברמב"ם וההשתדלות להשפיע על יהודים נוספים שיצטרפו ללימוד הרמב"ם • משיחות ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשנ"א – מוגה*

וע"פ סדר חלוקת הפרקים לכל יום (כנדפס ב"מורה שיעור" ללימוד הרמב"ם) – מסיימים מחזור שביעי דלימוד הרמב"ם ביום הש"ק זה, ו"מתכיפין התחלה להשלמה" – שבו ביום מתחילים מחזור שמיני דלימוד הרמב"ם⁸.

ב. [. . .] מנהג ישראל (תורה היא) שעושים שמחה⁹ לגמרה של תורה¹⁰ (בתשוב"כ, ומזה

א. הענין המיוחד שבוים הש"ק זה – שבו מסיימים רבים מישראל לימוד ספר הרמב"ם: ידועי המנהג שנתפשו (בשנים האחרונות) בתפוצות ישראל² ללמוד בכל יום ג' פרקים בספר "משנה תורה" להרמב"ם – על מנת לסיים "משנה תורה" ("מקבץ התורה שבעל פה כולה"³), בכל שנה⁴, כמו בתורה שבכתב, ש"המנהג הפשוט בכל ישראל משלימין את התורה בשנה אחת"⁵, שע"ז נעשה בכל שנה גם הלימוד דתורה שבעל פה כולה (נוסף על הלימוד דתורה שבכתב⁶).

(* בשולי הגליון, לאחר הערות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, הבאנו כמה קטעים מההשלמות לשיחה זו – בלתי מוגה, מתוך 'התוועדות' תשנ"א ח"א ע' 276.

- 1) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ז ע' 229 ואילך. ועוד.
- 2) להעיר מפס"ד הרמב"ם (ריש ה' ממרים) שמנהג שנתפשו בתפוצות ישראל יש בו התקף דמצות עשה ומצות לא תעשה מן התורה.
- 3) רמב"ם בהקדמתו לספר.
- 4) וליתר דיוק: זמן הלימוד הוא פחות משנה שלימה, ולכן הסיים אינו בתאריך קבוע בכל שנה (כמו סיום תשוב"כ), אלא הולך ומתקדם (ולדוגמא: סיום מחזור הראשון ה' בי"א ניסן, וסיום מחזור השביעי בח' מרחשוון).
- 5) רמב"ם ה' תפלה רפ"ג.

6) ובלשון הרמב"ם בהקדמתו לחיבורו (בביאור שם הספר "משנה תורה") - "אדם קורא בתורה שבכתב תחלה ואח"כ קורא בזה ויודע ממנו תורה שבעל פה כולה, ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם".

7) נוסח "מרושת" לחתן בראשית.

8) להעיר, שאף שהשיעור הדתחלת מחזור השמיני הוא למחרתו (כנדפס ב"מורה שיעור" - הרי מצד הענין ד"מתכיפין התחלה להשלמה" טוב ונכון להתחיל תיכף לאחר הסיים. ולהעיר גם מהנוסח שאומרים בה"הדרו" - "כשם שעזרנו לסיים כו' כן תעזרו להתחיל כו'".

9) ולהעיר, שגם כאשר החגיגה הפומבית לרגל סיום הרמב"ם נערכת בזמן אחר (כמנהג ישראל שמאחרין זמן חגיגת הסיים "משום כבוד התורה . . . ביותר הידור ברוב עם כו'") (ס' תורת חיים (להר"ד יעקב שלום סופר) או"ח סתקנ"א סקכ"ז) - הרי עיקר השמחה היא בגמרה של תורה, בו ביום.

10) טור ורמ"א או"ח סתרס"ט. וראה לקו"ש שם הערה 6. וי"ש.

והגם שאסור ללמוד עם גוי תורה שבעל-פה, אעפ"כ, הרי את שבע המצוות שנטצו בני נח, אדרבה – חובה ללמד אותם. וכמבואר ברמב"ם שבזמן ש"יד ישראל תקיפה" – צריכים לכפות את הגוי שיקיים שבע מצוות בני-נח. אמנם כעת, כש"אין יד ישראל תקיפה" – צריכים עכ"פ לדאוג לזה כל האפשרי.

ב. והנה, אחד משבע מצוות בני-נח הוא – גזילה. אשר על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו – זוהי גזילה!

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח – "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה – רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל - זוהי טובה עבורו,

היות וכך הוא נשאר חי

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי – זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל – זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

ואי אפשר לצאת ידי-חובה כלפי הגוי בחלק אחד מארץ ישראל, כי זה נוגע לכל ארץ ישראל על כל גבולותי, ואפי' כשמדובר על חלק אחד בלבד – באם הגוי דר שם הרי זה ענין של גזילה, כנ"ל.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תש"ל – בלתי מוגה)

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים יה"ד שיקויים היעורר הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

●

המדור הבא – כתי"ק – פרסום ראשון – מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש" יה"ד שיקויים היעורר הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

להסביר לגוי שכשא"י נמצאת בידו - הוא עובר על אחת משבע מצוות בני-נח - ו"חייב מיתה!"

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. מיד בתחלת פירושו על התורה אומר רש"י: "אמר ר' יצחק לא הי' צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם וכו' ומה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

בעצם, בענין זה עצמו - שארץ ישראל שייכת לבני ישראל - לא בכך מתבטא החידוש כאן, שהרי בני ישראל וארץ ישראל - חד הם, כמ"ש "זכפר אדמתו עמו", וכפי שמפרש ע"כ רש"י שלא כתוב "זכפר אדמתו ועמו" - עם וא"י המפסיק או אפי' וא"י המוסיף - מכיון שעמו ואדמתו הם דבר אחד (וכמדובר בזה בההתוועדות דוא"י תשרי).

החידוש כאן הוא - שהדבר יגיע גם לידיעתו של הגוי ולא יהיו לו טענות על-כך!

ולצורך כך הי' שינוי בתורה, שהיא אינה פותחת ב"החודש הזה לכם" אלא מ"בראשית ברא אלקים", כדי להראות ש"כל הארץ של הקב"ה היא גו' ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ולכן אומרים "לתת להם נחלת גוים", דהיינו, לא אומרים שאף פעם ארץ ישראל לא היתה בידי אומות העולם ושגוים מעולם לא היו בה - אלא "נחלת גוים": הם בפירוש כן היו בארץ ישראל, אלא שזה הי' "ברצונו" של הקב"ה, "וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - לישראל, כלומר, בני ישראל לא גזלו אותה בכח ח"ו, כי אם כן, הרי שבמקרה כזה אדרבה - מכיון ש"אתם המעט מכל העמים", הם יכולים לקחת את זה בכח מידי ישראל, אלא הענין הוא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ומקדימים ואומרים "כח מעשיו) הגיד לעמו": למי מספרים זאת - ליהודים, לא לגוים, אבל רוצים שגם יספרו זאת לגוי; לא די בזה ששני יהודים יתלחשו על כך בבית-המדרש, אלא צריכים לצאת ולומר זאת בגלוי, עד שגם בן חמש למקרא יבין את-זה, ולא להתבייש ואזי, כאשר יאמרו להם זאת, ברור הדבר שיקבלו את הדברים, מכיון שלגוי אין בחירה; לגבי יהודי זקוקים לעבודה' מיוחדת, משא"כ גוי אין לו בחירה ולכן הוא מקבל זאת, והיות שהתורה כך אומרת, בודאי שהדבר יועיל והגוי יקבל את הדברים.

ומהטעמים לזה - כיון שכולם עוסקים בלימוד אחד, הן אלה שלומדים מסכתא זו, והן אלה שלומדים שאר מסכתות, שמתאחדים כולם ביחד - כמדוגש בחלוקת הש"ס שחשיב כאילו כל אחד מהלומדים (שלמד מסכתא אחת) למד כל הש"ס¹⁶.

ומזה מובן במכ"ש וק"ו בנוגע לענינו - שכיון שכולם לומדים ומסיימים משנה תורה להרמב"ם, לימוד שוה ממש¹⁷ (ולא רק שכל אחד לומד מסכת אחת, אלא שמתאחדים בהחלוקה דכל הש"ס), והחילוק שביניהם אינו אלא במשך זמן הלימוד (בשנה אחת, או בשלש שנים), הרי בודאי שגם אלה שמסיימים הלימוד בשלש שנים משתתפים בשמחה לגמרה של תורה ע"י הלומדים בשנה אחת (כהמנהג הפשוט אצל רוב לומדי הרמב"ם), כמו שבתורה שבכתב, שגם מי שמשלים את התורה בשלש שנים משתתף בשמחה לגמרה של תורה (שמחת תורה) ע"פ המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת (נוסף על השמחה לגמרה של תורה כשיסיימו הלימוד שלהם בשלש שנים).

ויתירה מזה - שהשמחה לגמרה של משנה תורה שייכת גם לאלה שלעת-עתה אינם משתתפים בלימוד שיעור יומי ברמב"ם, דכיון שלימוד משנה תורה בכל שנה נתפשט בתפוצות ישראל, הרי הסיום הוא שמחה "יומא טבא לרבנן".

16) ע"ד שמצינו בהלכות שבת שמלאכה שאי אפשר לעשותה אלא בשנים חשיב כאילו שניהם עשו כל המלאכה (שבת צג, א), ועד"ז בנדו"ד, שכיון שמפני צוק העתים אי אפשר לסיים הש"ס אלא ע"י החלוקה לכמה מישראל, הרי זה נחשב כאילו כל אחד מהם למד כל הש"ס (ראה לקו"ש ח"י ע' 267. וש"נ).

17) וכן אלה שלומדים ספר המצוות - תוכן וקיצור ומקביל לספר משנה תורה.

מובן גם בנוגע לתושבע"פ, משנה תורה), ובמכ"ש וק"ו מהשמחה שבסיום מסכת אחת ע"י יחיד מישראל¹¹, ועאכו"כ בסיום לימוד הרמב"ם ש"מקבץ לתורה שבעל פה כולה" ע"י רבים מישראל.

ויש להוסיף, שהשמחה לגמרה של משנה תורה היא גם לאלה שאינם משתתפים בלימוד וסיום הרמב"ם בזמן זה, כיון שסדר הלימוד שלהם הוא פרק אחד ליום¹² - ע"ד שמצינו בתורה שבכתב, שאף ש"המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת", "יש¹³ מי שמשלים את התורה בשלש שנים".

בנוגע לסיום מסכת - איתא בגמרא¹³ "אמר אביי תיתי לי דכי חזינא צורבא מרבנן דשלים מסכת' עבידנא יומא טבא לרבנן", היינו, שה"יומא טבא" (שמחה) הוא לא רק ללומד ומסיים המסכתא ("צורבא מרבנן דשלים מסכת'"), אלא גם לשאר התלמידים ("רבנן" סתם) שלא למדו וסיימו מסכת זו, שגם אצלם נעשה "יומא טבא" (שמחה)¹⁴, ולא רק שמשתתפים בשמחה של רב אחר, אלא ששמחה זו נעשית השמחה שלהם ("יומא טבא לרבנן"), כמו השמחה של לומד ומסיים המסכת¹⁵.

11) כדמסיים מסכתא מצוה לשמוח ולעשות סעודה ונקראת סעודת מצוה" (רמ"א יו"ד סרמ"ו סכ"ו).

12) ועאכו"כ אלה שלומדים ספר המצוות להרמב"ם כפי שנחלק באופן מקביל ללומדי משנה תורה להרמב"ם ג"פ ליום, שהסיום שלהם הוא באותו זמן שמסיימים הלימוד דג"פ ליום.

13) שבת קיה, סע"ב ואילך.

14) להעיר ממנהג ישראל בתענית בכורים שגם אלה שלא למדו וסיימו המסכת משתתפים בסעודת מצוה דסיום המסכת ואינם מתענים.

15) ועפ"ז יומתק מאמרו של אביי "כי חזינא צורבא מרבנן דשלים מסכתא עבידנא יומא טבא לרבנן" - שאביי (ולא רק) ה"צורבא מרבנן דשלים מסכת'") עושה

האם לחגור אבנט בכינוס תורה?

[. .] ויש לחקור האם יברכו שהחיינו על ביאת משיח צדקנו – דלכאו, אם מברכים שהחיינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחיינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו. ובודאי ידונו בכהנ"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר – שהדיון בכהנ"ל בקשר לביאת משיח צדקנו יהי' באופן שחזורים באמונה ובטחון שמשח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו [ועאכו"כ שהות זמן שאילת אבנט מחברו] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

(משיחת ש"פ בראשית ה'תנש"א - בלתי מוגה)

איך צריך להיות המעבר מ"זמן שמחתנו" ל"ויעקב הלך לדרכו"

כאשר מגיעים מ"זמן שמחתנו" ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו", אפשר לחשוב שמתחיל עכשיו זמן עצוב... אך הרמב"ם אומר, שאחרי כל זה מתחילה עבודה גדולה בשמחה, כאשר נמצאים בחוץ, שהרי כל דבר שיהודי עושה קשור לעבודת ה' – כך זיכה הקב"ה את ישראל, כמ"ש "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן בכל מצוה שיהודי עושה צריכה להיות שמחה, שזוהי עבודה גדולה, כפי שלומדים זאת מדוד המלך.

וע"י שיהודי מתנהג כך, הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, שהרי ממנו למדים שצריך להיות "מפזז ומכרכר בכל עוז", אפילו אצל אחד כזה שע"פ תורה הוא איש נכבד ביותר; ודוקא שמחה זו מביאה את ביאת מלכא משיחא.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ב') ה'תשל"א - בלתי מוגה)

לא די לעעוק, יש להוסיף בכל הפעולות

והנה, לאחרי כל ההשתדלות והיגיעה בענינים אלו – ע"י פעולותיהם של השלוחים בכל מקום ומקום – הי' צריך משיח צדקנו לבוא ריבוי חדשים ושנים לפני"ז, ואעפ"כ, הרי עדיין לא בא! ולכן, בד בבד עם צעקתם של ישראל – בכל ה"שטורעם" – "עד מתי", "אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל", הנה ביחד עם זה יש להוסיף בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה, פעולות שעל ידם ממהרים ומזרזים את ביאת המשיח, שיבוא ויתגלה בתור "מלך המשיח", שענינו – תוקף המלכות, "אמר מלכא עקר טורא".

(משיחת שבת בראשית - ב' - המשך לשמח"ת ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה

. . נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה – תיכף ומיד ממש – שהרי כבר "כלו כל הקיצין", הכל מצוחצח, ונמצאים במצב של "עמדו הכן כולכם" בתכלית השלימות.

(משיחת א' דר"ח מרחשון - בעת ה"יחידות" ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

דכלל ישראל, וכמו בשמחת-תורה שע"פ מנהג ישראל משתתפים בה כל ישראל ממש (גם אלה שלעת-עתה אינם עוסקים בלימוד התורה), מצד השייכות דכל ישראל לכל התורה כולה – "מורשה קהלת יעקב"¹⁸.

ג. [. .] המורם מהאמור לעיל:

בעמדנו ביום שבו מסיימים מחזור שביעי ומתחילים מחזור שמיני דלימוד הרמב"ם – יש נתינת-כח מיוחדת להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בלימוד הרמב"ם, ועד להוספה באופן שבאין-ערוך לגבי הלימוד שלפנ"ז, בהתאם להעילוי דמחזור השמיני¹⁹ שהתחלתו ביום זה.

והתעוררות מיוחדת צ"ל ע"ד ההוספה בפירסום המנהג דלימוד שיעור יומי ברמב"ם וההשתדלות להשפיע על יהודים נוספים שיצטרפו ללימוד הרמב"ם [מה טוב – ג' פרקים ליום, ועכ"פ – פרק אחד ליום, ועכ"פ הלימוד בספר המצוות (גם לנשים וטף)], ושע"י"ז תהי' אצלם השלימות דלימוד הלכות כל התורה כולה, ועד"ז בנוגע לשאר הפעולות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה, שע"י"ז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף הגאולה האמיתית

18) ברכה לג, ד.

19) וע"פ האמור לעיל"ש שח' (שמיני) ר"ת חירות - יש לומר, שענין זה מתבטא גם בהלימוד באופן של חירות, "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות פ"ו מ"ב), "עד מארז"ל (מכילתא ר"פ בשלח. שם טז, ד) "לא ניתנה התורה לידרש אלא לאוכלי המון", שהיו בני חורין מדאגת הפרנסה, ועד להשלימות דלימוד התורה באופן של חירות - בגאולה האמיתית והשלימה, "חרות על הלוחות", "אלמלי לא נשתברו לוחות הראשונות. . . אין כל אומה ולשון שולטת בהן, שנאמר חרות, א"ת חרות אלא חירות" (עירובין נד, א).

* סעיף ג' בהשיחה (ספר השיחות תנש"א ח"א ע' 90 ואילך).

והשלימה ע"י משיח צדקנו (שאיז יהי' הגילוי דבחי' שמיני, כנ"ל*).

ויש להוסיף ולהדגיש שפעולות ההתעוררות וההשפעה על יהודים נוספים שיצטרפו ללימוד הרמב"ם צריכה להיות גם (ובמיוחד) ע"י אלה שסיימו כבר מחזור השביעי דלימוד הרמב"ם:

לכאורה, יש מקום לומר שלאחרי שהגיע לשלימות דמחזור השביעי, מוטב שיעסוק בלימוד הרמב"ם לעצמו בתכלית השלימות, במקום להתעסק בהשפעה על יהודי שרחוק ממדרגתו בלימוד הרמב"ם (ובפרט במחזור שמיני) מן הקצה אל הקצה, שעדיין לא התחיל לימוד הרמב"ם.

[ועד"ז] בשאר הפעולות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה – שטוען שמוטב שיתעמק בלימוד החסידות לעצמו משיעסוק בהפצת התורה והמעיינות להנמצאים ב"חוצה"].

והמענה לזה – שבימינו אלה הפעולה דהשפעה על הזולת היא ענין של פיקוח נפש, וכיון שכן, חיוב ההתעסקות בהשפעה על הזולת מוטל על כאו"א, גם זה שנמצא בדרגה נעלית שיכול לעסוק בענינים הכי נעלים, ואדרבה – בפקו"נ "מצוה בגדול"²⁰.

[. .] ומצד גודל ההכרח והחשיבות שבפעולה על הזולת (ענין של פקו"נ) מובן גם בנוגע לאופן הפעולה – שאינו נשאר במקומו ודרגתו, ומשם מנסה להרעיש ולעורר את הזולת שנמצא בריחוק מקום ודרגה, אלא יוצא ממקומו ודרגתו למקומו ודרגתו של הזולת, ומדבר עמו בסגנון ובאותיות שלו (של הזולת), שע"י"ז נעשית הפעולה על הזולת

20) ראה יומא פד, ב. רמב"ם הל' שבת פ"ב ה"ג.

כדבעי ובשלימות [ראה הוספה בשו"ה].

ד. [.] ויה"ר שקבלת החלטות טובות בנוגע ללימוד הרמב"ם, הן הלימוד שלו לעצמו והן בהפעולה על הזולת, בתוככי שאר הפעולות דהפצת התורה והמעיינות חוצה, תמחר ותזרז ותביא תיכף את "אותו הזמן" שאודותיו מדבר הרמב"ם בסיום וחותרם ספרו – ימות המשיח.

ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך", שכאז"א מישאל וכל בני' הולכים מחוץ לארץ לארץ ישראל²¹, וזוכים לקיום

(21) להעיר מהידוע שבמשך כל ימי חייו השתוקק הרמב"ם לעלות לא"י, ורק לאחר הסתלקותו זכה

(* ונאכזב בהיותו במצרים ש"אסור להתיישב בה, בשלשה מקומות הוזהרה תורה שלא לשוב למצרים" (רמב"ם הל' מלכים פ"ה ה"ז). ועד שמצינו ש"כשהרים ז"ל ה"י חזתם שמו ה"י

בפועל דהבטחת הקב"ה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'", "עשר אומות", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובארץ ישראל עצמה – באים לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש

להקבר בה** ואולי י"ל בדרך אפשר, שעבודתו ושליחותו בעולם היתה לפעול בחוץ לארץ, ועד לארץ מצרים, כמרומו גם ב"ר ד"רמב"ם", "רבות מופתי בארץ מצרים***, ורק לאחר גמר ושלמות עבודתו (בעת הסתלקותו) עלה גופו לארץ ישראל ונטמן בטבריא וראה השלמה בשו"ה].

מסיים הכותב העובר בכל יום ג' לאו"ן כו" (כפותר ופרח פ"ה). - ראה השק"ט בזה בספרים שנסמנו בלקו"ש ח"ד ע"י 171.

** ראה רמב"ם שם ה"א: "אינה זומה קולטתו מחיים לקולטתו אחר מותו, ואנפ"כ, גדולי החכמים היו מולכים מתייתם לשם, צא ולמד מיעקב אבינו ויוסף הצדיק".

*** כולל גם כתיבת חיבורו העיקרי "משנה תורה" שהיתה בארץ מצרים.

שהוא לומד תורה, חיבורו של הרמב"ם, ובמילא, יספר להם מיהו הרמב"ם (שאינו רב בעירו... אלא) גדול בישראל שחי לפני מאות שנים, וחיבר ספר משנה תורה, עד שיפעל עליהם ללמוד רמב"ם, וכיו"ב, אבל לצאת לרחוב לחפש יהודי אחר – זאת לא!

על זה אומרים לו, שבמצב של פיקוח-נפש אין מקום לחשבונות כאלה. ובמילא, צריך לצאת לרחוב עם זוג תפילין, ולהניח תפילין עם יהודי אחר, ולומר לו את הברכה מילה במילה, ואז יענה הוא "אמין" (בגימטריא הו"י אדנ"י) אחרי היהודי שהוא מניח לו תפילין!...

ויש להאריך בזה, אבל אין צורך באריכות הדברים, כיון שהדברים מובנים בפשטות, ובפרט שככל שיקצרו בדברים, יבואו יותר מהר לסיום הרמב"ם והתחלתו מחדש.

השלמה להערה 21 בסופה (בלתי מוגה):

ולהעיר מהידוע שבחירת מקום קבורתו בטבריא ה"י באופן שלמעלה מדרך הטבע – שהניחו את ארונו ע"ג עגלה (ספינה) וכיו"ב, והלכה מעצמה ע"פ רצון הקב"ה עד שהגיעה למקום מנוחתו בטבריא.

וזוהו כל ענין התפלה, שכל מה שיהודי צריך, כולל הענינים הכי עיקריים, שאלו הם עיקר הבקשות שבתפלת העמידה, עליו להמשיכם מלמעלה ע"י הדיבור שלו.

ד. [.] ויה"ר שע"י הדיבור הראוי של בני ישראל, שהם מביעים זאת בגלוי – יתגלה דיבורו של הקב"ה בכל העולם, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבור"⁶, שאע"פ שזה שייך להקב"ה, בכ"ז נה"י יהודי שותף להקב"ה במעשה בראשית (כמ"ש בגמרא⁷ בנוגע להאומר ויכולו ביום השבת), במילא הוא נה"י שותף גם בהענין דגילוי דיבורו של הקב"ה במעשה בראשית – ע"י שדיבורו של האדם הוא כראוי, הרי זה נה"י כלי ל"ונגלה גו' כי פי ה' דיבור".

ובפשטות, שכאשר בני ישראל צועקים בדיבור "זוי וואַנט משיח נא", והקב"ה הרי בודאי חפץ בכך, אזי "מי מעכב?! – "שאור שבעיסה"⁸! אבל ביום השבת מתבטלים הרי כל המנגדים כו' (כמו שאומרים ב"כגוונא"), במילא אפשר אז לפעול שיהי' "משיח נא"!

– "וארו עם ענני שמיא"⁹ לארץ הקודש, ושמה גופא בבית המקדש, ותיכף ומיד ממש, כך שבר"ח חשון יקריבו את הקרבנות דראש חודש כמצות רצונך¹⁰ בביהמ"ק השלישי, וכאשר משיח בא "נאוו", היום, יהיו גם הד' ימי ביקור¹¹ (עכ"פ עד יום ב' דר"ח חשון),

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ומתוך שמחה וטוב לבב. (תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- 6) ישע"י מ, ה.
- 7) שבת קיט, ב. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רסח.
- 8) ברכות יז, רע"א.
- 9) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.
- 10) כלשון תפלת מוסף. וראה תו"ח ויחי צה, א
- 11) ראה רמב"ם הל' תמידן ומוספין פ"א ה"ט.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

●

המדור הבא – "ניצוצות של משיח" - מוקדש לעילוי נשמת מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנציק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

גם איש פשוט ביותר יכול לעורר אתערותא-דלתתא אצל הנשיא

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. הרי רוצים לקשר כל ענין עם הגאולה [..], ובכן מצינו סיפור שאירע עם הצמח צדק ואדמו"ר המהר"ש בנוגע לענין הגאולה:

אדמו"ר המהר"ש¹ נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו: היכן קיום ה"קץ" שנאמר על השנה ההיא (תר"ח²)? השיב לו הצמח צדק שהדפיסו (באותה שנה) את הלוקוטי-תורה (שזוהו גילוי משיח). ועל-כך אמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש: אבל רוצים את משיח **כפשוטו**!²

רואים מכאן, איך שהצמח צדק אשר ה' הנשיא [בדורו] דיבר לפי דרגתו הוא (ולכן אמר שנדפס הלקו"ת), וביחד עם זה רצה שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד וע"פ דרגת המטה (שרוצים את משיח כפשוטו), ושדוקא זה יפעל את הענין.

ב. מדוע מספרים לנו מעשה זה?

בכדי ללמד כאו"א, שבכדי לעורר אתערותא דלתתא הנ"ל אצל הנשיא בפועל (הצ"צ), אין זקוקים בשביל זה לנשיא בכח דוקא (הרבי מהר"ש), אלא כאו"א, אפילו איש פשוט ביותר, יכול וצריך לעורר אתערותא דלתתא שתפעול ענין למעלה.

ג. נשאלת השאלה הידועה: היכן זה מובא בנגלה?

ההמענה הוא בפשטות – בענין התפלה: ישנה מצות עשה בתורה³ שכאשר ליהודי ישנם צרכים בבני חיי ומזוני וכיו"ב, עליו להתפלל ולבקש זאת מהקב"ה בדיבור.

ולכאורה, למעלה הרי הכל גלוי וידוע, עאכו"כ צרכיו של כל יהודי, ועאכו"כ צרכיו של איש פשוט שיש לו אמונה פשוטה ושלמה בהקב"ה ופשיטותו קשורה עם פשיטות העצמות⁴ – ומדוע א"כ צריכים שהוא יאמר זאת בתפלתו **בדיבור** דוקא?!

והביאור בזה: הקב"ה חפץ באתעדל"ת שתבוא מצד המטה, ודוקא בדיבור. ואע"פ שעיקר התפלה היא בלב⁵, אעפ"כ זה צריך לבוא גם בדיבור, ודוקא זה מעורר את ההמשכה למעלה.

השלישי, "אל מקום המזבח"²² (ש"מקומו מכוון ביותר"²³); ואז יהי' הגילוי ד"וירא אליו הוי"ו לכו"א מישראל בתכלית השלימות – "ולא יכנף עוד מוריד והיו עיניך רואות את מוריד"²⁴ [ראה הוספה בשוה"ג].

ועוד והוא העיקר – שכל זה יהי' בפועל ממש ותיכף ומיד ממש, כך, שיערכו את הסיום דלימוד הרמב"ם במחזור שביעי ביום הש"ק זה ביחד עם הרמב"ם (נשמה בגוף, "הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁵), בעיר שבו מנוחתו כבוד – טבריא²⁶, אל"י "עתידין

(22) לשון הכתוב בפרשתנו יג, ד. – ולהעיר שג' המזבחות שבנה אברהם הם כנגד ג' בתי מקדשות (ראה לקו"ש חלק ל ע' 63 ואילך) [ראה השלמה בשוה"ג].

(23) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב.

(24) ישע"ל ל כ. וראה תניא פל"ו.

(25) ישע"ל כו, יט.

(26) ובפרט שבארץ ישראל (ששם עכשיו בעת ההתעוררות) מוצאי שבת קודש*) ערכו כבר סיום

(* ראה שו"ע אדה"ו א"ח (מחודית) ס"א ס"ח: "זמן כניסת

השלמה להערה 22 (בלתי מוגה):

ובפרטיות יותר: ענינו של המזבח – שבו מקריבים הקרבנות, שבהם מודגש כללות ענין העבודה – כתורת רבינו הזקן עה"פ "אדם כי יקריב **מכם** קרבן לה'...", שהקרבן הוא "מכס", שהאדם מקריב את עצמו ומתקרב להקב"ה. והוא גם עיקר ענינו של ביהמ"ק – "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות". ועפ"י י"ל, שג' המזבחות דאברהם הם כנגד ג' בתי מקדשות, ולא עוד אלא שביהמ"ק השלישי הוא גם משולש, כיון שבו כלולים גם בית ראשון ובית שני.

השלמה לענין ד"וירא אליו ה"ו" (בלתי מוגה):

(סנהדרין) לחזור תחילה ומשם נעתקין למקדש"²⁷.

ואז יהי' הלימוד דסיום הרמב"ם באופן שיראו גלגלי שנתקיימו בפועל דברי הרמב"ם בסיום וחיותם ספרו: "באותו הזמן... לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל²⁸ חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

הרמב"ם דמחזור שביעי על ציון הרמב"ם.

(27) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

(28) להעיר שסיום וחיותם משנה תורה הוא בהמעלה דישראל לגבי כל העולם, כמו הסיום דתושב"ב "לעניי כל ישראל". ולהעיר, שבשמע"צ ושמח"ת שמסיימים התורה מודגשת מעלתם של ישראל – "ביום השמיני עצרת תהי' לכם", יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך", "ישראל ומלכא בלחודוהי".

שבת ויר"ש... בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים וההזיות שלה, כי... קדושת שבת ויר"ש הוא לנעלה מגדר המקום והזמן, רק שמאיר לנחה לכל מקום ומקום וזמן הראוי לו".

והעיקר – שיהי' כן בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שהקריאה בתורה בפי וירא תהי' במעמד משיח צדקנו, ובדואי שיכבדוהו בעלי לתורה. ואז יצטרך להתניש עם הגבאי איזה עלי ליתן למשיח – כי: יש סברא ליתן למשיח העלוי הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כחן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל" הוא "מפני דרכי שלום", "דאלי"כ אתו לאנצווי שכל אי יאמר אני ת"ח גדול ממך", וכיון שהכל יסכימו שמש"ח הוא הגדול והחשוב מכלם, יש ליתן לו את העלוי הראשונה, ולאידך, יש סברא לומר שלאחרי שנהגו להקדים כהן לוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחרי ביאת משיח צדקנו.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג י"ד שת"כ ומיד ממש יקיים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, באוהל האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם וננים שיחיו – לברכות עד בלי די

(1) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. ח"י"ח ס"ע 490 ואילך.

(2) ראה גם סה"ש תורת שלום ע' 237. אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפח.

(3) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א-ב. ועוד.

(4) לקו"ד ח"ג תצא, ב. ב"ד תקעה, ב. ועוד.

(5) ראה תענית ב, סע"ב.

כאשר "רגשו גוים ולאומים יהגו" - הרי זה מסימני הגאולה

בתקופתנו זו מתרחשים ברחבי העולם נסים ונפלאות (עד ל'נפלאות גדולות'¹, ולא רק באופן ד'לעושה נפלאות גדולות לבדו', ש'איני בעל הנס מכיר בניסו'², אלא גם) באופן גלוי לעין כל - מעין ודוגמת והכנה לנסים ונפלאות דגאולה העתידה לבוא תיכף ומיד, עלי' נאמר³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ולדוגמא:

במדינות גדולות וחזקות הולכים ומשתנים סדרי השלטון והמטטר לטוב, טוב צדק ויושר⁴ - מעין ודוגמת והכנה לתיקון ושלימות העולם בימות המשיח⁵, כולל בנוגע לבני' - נתנית חופש בכל הקשור לעניני יהדות, תורה ומצוותי', עד ליציאתם של מאות אלפי יהודים לחירות - מעין ודוגמת והכנה לקיבוץ גלויות (בבחינת "טועמי' חיים זכו"⁶) בימות המשיח; המאורעות במפרץ הפרסי - מסימני הגאולה, כמארז'ל בנוגע ל"מלכיות מתגרות כו"⁷, ובפרטיות יותר - "מלך פרס (דקאי בפשטות על השטח שכולל עירק) מתגרה במלך ערבי כו' וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין כו', ואומר (הקב"ה) להם (לישראל) . . אל תיראו הגיע זמן גאולתכם"⁸, וממשיך ומסיים⁸ "בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם".

ולאידך - בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן ד'רגשו גוים ולאומים יהגו'⁹, לטעון לישראל "לסטים אתם כו'" [ראה השלמה בשוה"ג], לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל ירושלים [ראה השלמה בשוה"ג], עיר

- 1) תהלים קלו, ד.
- 2) נדה לא, א.
- 3) מיכה ז, טו.
- 4) ראה גם ס' השיחות ה'תשנ"ח ח"א ע' 152 ואילך.
- 5) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א: ויתקן את

- העולם כו'.
- 6) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.
- 7) ב"ד פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך יד, א.
- 8) יל"ש ישעי' רמז תצט.
- 9) תהלים ב, א.

השלמה לענין דנסים ונפלאות, ולאידך, "רגשו גוים גו" (בלתי מוגה):

ולהעיר, שענינים אלה (בי הקצוות) ידועים ומפורסמים לכל עיני שכותבים על זה בעיתונים וכו', ואעפ"כ, כשקוראים בעיתונים שתיכף ומיד בא משיח... - אומרים שזוהי נבואה... גוומה... "צן אינרציעניש... וכו"ב בשאר פירושים ופשטים;

משאי"כ כשקוראים בעיתונים ש"רגשו גוים" - היו מתקבל ברצינות ובחומרה.

השלמה לענין עזה שומרון ויהודה (כולל ירושלים) (בלתי מוגה):

ולפלא - שמחברים שלשתם ביחד, בתיבה אחת (ישעי', ובאופן שהתחלתה באות יו"ד (יהודה, ירושלים), שבוה מודגשת השייכות לישראל, כיון

הבירה של ארץ ישראל, "קרית חנה דוד"¹⁰ - בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י על התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו . . נתנה לנו".

[ולמרבה הפלא - היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהנהגתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב ע"פ צדק ויושר (למנוע מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'), כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבני"].

ויש לומר ההסברה בזה (שמאורע בלתי-רצוי זה אירע דוקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) - ע"ד האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גלוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לדיק"¹¹, כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"¹², ולכן עומדים בני' בכל התקופה בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה - שהענין ד'רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא מסימני הגאולה, כמ"ש רש"י ש"רבותינו דרשו¹¹ את הענין על מלך המשיח".

ויה"ר והוא העיקר - שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שאז יהי' שלימות הענין ד'עולם חדש", "נייחא לעליונים ונייחא לתחתונים"¹³, ובאופן ש"לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי¹⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"¹⁵.

(משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמוח"ת ה'תנש"א - מוגה*)

- 10) ישעי' כט, א.
- 11) מדרש תהלים ויל"ש עה"פ.
- 12) שם, ד.
- 13) ב"ר פ"ל, ה.
- 14) בדוגמת המעמד ומצב שהי' בתיבת נח (ראה המשך וככה תרל"ז פצ"ה. ובכ"מ).
- 15) ישעי' יא, ט.

שיי"ד קאי על יהודי (י"א איד"י),
- כמרמז גם בהציוור דאות אליף, יו"ד למעלה ויו"ד מלמטה ויו"ד המחבר: יו"ד מלמעלה קאי על הקבי"ה, ויו"ד מלמטה קאי על יהודי, ועיי' החיבור שביניהם (ואי"ו) נעשה אליף, אלופו של עולם (ההמשכה והגילוי דהקבי"ה בעולם) -
ועאכו"כ "יהודה" - שיש בו כל השם של יהודי, ועד"ז ירושלים, עייש יראה ועייש שלם (שלימות היראה), שענין זה שייך לישראל דוקא.
(* מלבד כמה הוספות מההשלמות לשיחה זו שהובאו בשולי הגליון והם מ"הנחה - בלתי מוגה", וסומנו בכתב קטן ושונה).

המדור מוקדש לעיני אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די